

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **nezl. G. L. D.**, právně zastoupen Mgr. Tomášem Váchou, advokátem se sídlem Brno, Panská 12/14, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 7. 2005, č. j. 56 Az 73/2005 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se nezletilý žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 5. 2005, č. j. OAM-844/VL-04-ZA07-2005. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci a bylo přesvědčivě odůvodněno.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně pak namítá, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, neboť matka stěžovatele, která je romské

národnosti, Rumunsko opustila kvůli pronásledování z důvodů rasových a příslušnosti k určité etnické skupině. Stěžovatelova matka byla neustále fyzicky napadána. Vzhledem k tomu, že se „nemohla dovolat práva,“ zvolila cestu emigrace. Uvedené důvody jsou pak podle stěžovatele dostatečné k tomu, aby mu byl udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; požádal také o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje rozsudek krajského soudu i svoje rozhodnutí za vydaná v souladu se zákonem a odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatelovy matky. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozhodnutí krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*), má zato, že potíže jeho matky v zemi původu jsou důvodem pro to, aby mu byl udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu a dále důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit*), domnívá se, že nebyl zjištěn řádně stav věci.

K tomu ze správního spisu vyplynulo, že dne 18. 4. 2005 oznámila matka stěžovatele žalovanému stěžovatelovo narození a zároveň vyslovila úmysl požádat pro něho o azyl. V žádosti ze dne 29. 4. 2005 uvedla, že o azyl žádá pro stěžovatele z důvodů sloučení rodiny. Při pohovoru k této žádosti stěžovatelka uvedla, že v současné době není žadatelkou o azyl (její azylové řízení už skončilo), avšak z Rumunska odešla proto, že vyrůstala v dětském domově, nemá tam žádnou rodinu a neměla kde bydlet. Také se jí tam nepodařilo najít práci. O azyl v České republice požádala z důvodu legalizace svého pobytu. Poukázala také na to, že nezletilý stěžovatel by v Rumunsku měl shodné potíže jako ona, tj. neměl by kde bydlet.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 5. 2005 žádost stěžovatele o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu; v odůvodnění mimo jiné poukázal na skutečnost, že matce stěžovatele nebyl azyl udělen rozhodnutím ze dne 7. 8. 2002, přičemž žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta a kasační stížnost proti zamítavému rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud rozhodnutím ze dne 16. 7. 2004 odmítl.

Namítá-li stěžovatel, že byl nesprávně zjištěn stav věci, neboť jeho matka byla v Rumunsku pronásledována, nelze s ním souhlasit. V řízení o udělení azylu je rozhodující pro posouzení naplnění zákonných podmínek, ale i pro rozsah dokazování, uvedení důvodů žadatelem v žádosti, při pohovoru, nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Je to žadatel, který se domáhá udělení azylu, který tvrdí určité skutečnosti, na jejichž základě by mu mělo být vyhověno. Toto tvrzení žadatele nemůže být nahrazeno žádnou činností správního orgánu. Správní orgán pak v rámci řízení o azylu ověřuje hodnověrnost žadatelových tvrzení a jejich azylovou relevanci. V daném případě matka stěžovatele v řízení o udělení azylu (a to jak v řízení o udělení azylu stěžovateli, tak v tom, kde bylo rozhodováno o udělení azylu jí) žádné obtíže kvůli své národnosti neuvedla. Naopak poukázala pouze na to, že nemá práci ani kde bydlet, a v případě nezletilého stěžovatele pak uvedla jako azylový důvod „sloučení rodiny.“ Uvedené skutečnosti žalovaný řádně zjistil a pro rozhodnutí ve věci jsou zcela dostatečné. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak neobstojí.

Ani námitka o nezákonnosti rozhodnutí není důvodná. Za výše popsané situace totiž nemohl žalovaný postupovat jinak, než že žádost stěžovatele o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou, neboť uvedené skutečnosti vůbec nenavštěvují tomu, že by stěžovatel mohl být pronásledován z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Převážně ekonomické obtíže, které matku stěžovatele přiměly Rumunsko opustit, tak nejsou azylově relevantními důvody (to ostatně judikoval Nejvyšší správní soud již mnohokrát; viz např. rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, a ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, přístupné na www.nssoud.cz).

Pokud jde o udělení azylu za účelem sloučení rodiny, tak ten je možný udělit žadateli v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, avšak pouze tehdy, byl-li jeho rodinnému příslušníkovi udělen azyl podle § 12 nebo § 14 uvedeného zákona. V daném případě však stěžovatelově matce ani otci ani jinému rodinnému příslušníkovi ve smyslu § 13 odst. 2 zákona o azylu nebyl azyl udělen a proto nelze § 13 uvedeného zákona na stěžovatele vztáhnout. Navíc stěžovatelova žádost o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 zákona o azylu a za této situace nepřipadá udělení azylu podle § 13 zákona o azylu vůbec v úvahu. Posuzování žádosti o udělení azylu se totiž sestává z řady procesních a materiálních hledisek, obsažených v zákoně o azylu, které je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také souslednosti. Pokud tak v řízení o azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona o azylu, pak správní orgán bez dalšího – ale jen ve lhůtě podle odstavce 2 téhož ustanovení – zamítne žádost, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v § 13 a § 14 zákona o azylu je však určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 citovaného zákona. Tento

důvod však žalovaný vůbec nebyl povinen zkoumat. Žalovaný správně zjistil, že stěžovatel žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu neuváděl a zcela v souladu se zákonem zamítl jeho žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 - 48, dostupný na www.nssoud.cz). Ani naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak nebylo shledáno.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu